

Paní Veleková, rodným jménem Marianna Clara Göthová, se narodila 10.8. 1942 v Litoměřicích. Narodila se jako jediné dítě. Její sestra zemřela ještě před jejím narozením, a tak vyrůstala sama, obklopená péčí rodičů i širší rodiny. Oba rodiče pocházeli z venkova a jejich rodiny hospodařily na několika hektarech luk. Dědeček z otcovy strany pracoval jako traťový dělník, dědeček z matčiny strany byl švec. Otcova rodina byla silně katolická, zatímco matčina měla k víře spíše volný vztah a jen občas navštěvovala husitský sbor.

Otec pocházel z okolí Jihlavy a patřil k německé menšině, maminka byla Češka od Kolína. Seznámili se v nemocnici v Jihlavě, kde maminka pracovala v kuchyni. Jejich vztah nebyl zpočátku jednoduchý – rozdílné náboženské zázemí i národnost vyvolávaly v rodinách napětí. Později se přestěhovali do Litoměřic, kde otec pracoval ve firmě Gaube. Během války nemusel narukovat – jako pacifista doložil zdravotní potíže z dětství. Přesto na něj bylo nahlíženo s nedůvěrou, mimo jiné i proto, že měl českou manželku. Rodina žila skromně v malém kamrlíku a maminka německy nemluvila.

Po válce přišlo těžké období. Němečtí příbuzní byli odsunuti, část rodiny už nikdy neviděli. Babička měla být také odsunuta, ale díky intervenci známých mohla zůstat. Otec byl opakovaně vyslýchán a přemlouván ke spolupráci, což vždy odmítl. Rodina nedostávala potravinové lístky, pomáhali jim příbuzní z venkova a sami chovali králíky. V roce 1947 dokonce požádali o vystěhování do Německa, kufry už byly sbalené, ale nakonec zůstali kvůli matčině rodině.

Otec po válce pracoval nejprve opět ve firmě Gaube, později u ČSAD jako dispečer. V roce 1960 byl degradován a pracoval jako průvodčí. Roku 1962 zemřel na infarkt, k němuž přispěl dlouhodobý stres a výslechy.

Ona sama vystudovala ekonomickou školu v Ústí nad Labem a celý profesní život spojila s Československými státními drahami, kde působila jako vedoucí mzdové účtárny, později na traťové strojní stanici v oblasti práce a mezd. V březnu 1970 se vdala, v červnu 1972 se jí narodil syn. Svého kréda „Nespoléhej se na jiné, ale na sebe“ se držela celý život.

Silně prožívala události roku 1968, účastnila se protestů a nebála se otevřeně vyjádřit svůj postoj. Přesto se vždy snažila jednat fér a nikomu neublížit. Do žádné politické strany nevstoupila, i když k tomu byla opakovaně vyzývána.

Velkou radostí se pro ni stalo cestování. Díky zaměstnání na dráze poznala téměř celou Evropu. I ve vyšším věku zůstává aktivní a optimistická. Věří, že člověk má žít tak, aby se za svým životem mohl ohlédnout bez studu.